

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžp/21/2013
Identifikačné číslo spisu:	7012200155
Dátum vydania rozhodnutia:	30.10.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Milan Morava
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:7012200155.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Moravu a členov senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Petry Příbelskej, PhD., v právnej veci žalobcu Rabaka reklamné panely, s.r.o., so sídlom v Košiciach, Rampová 5, zastúpeným konateľom Mgr. Karolom Horákom, proti žalovanému Obvodný úrad v Košiciach, odbor výstavby a bytovej politiky, Komenského 52, Košice (predtým: Krajský stavebný úrad v Košiciach), o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 2011/00995 zo dňa 08. decembra 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 30. mája 2013 č.k. 6S/25/2012-31, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 30. mája 2013, č.k. 6S/25/2012-31, p o t v r d z u j e .

Účastníkom právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“) zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 2011/00995 zo dňa 08. decembra 2011, ktorým žalovaný ako príslušný správny orgán zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie stavebného úradu Mesta Michalovce, č. 2010/6488/Fr z 12. septembra 2011 (ďalej len „správny orgán prvého stupňa“), ktorým mu nepovolil umiestnenie jedného kusa jednostranného reklamného zariadenia na pozemku parcely C-KN č. 92 v kat. úz. A. po ľavej strane štátnej cesty I/50 v smere Michalovce - Košice v zmysle ust. § 71 ods. 1 písm. c/ zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej aj „Stavebný zákon“).

Krajský súd ako súd vecne a miestne príslušný (§ 246 ods. 1 a § 246a ods. 1 OSP) preskúmajúc rozhodnutie žalovaného podľa druhej hlavy piatej časti OSP citujúc ustanovenia § 71 ods. 1 písm. c/, § 73 a § 140 stavebného zákona, § 3 ods. 1, 2, 4 a § 32 ods. 1, 2 a § 46 zákona č. 71/1967 o správnom konaní (Správny poriadok), § 8 ods. 11, 12 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon), § 60 ods. 9 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, odôvodnil svoj rozsudok tým, že

správny orgán prvého stupňa postupoval v súlade s právnymi predpismi, keď pred vydaním rozhodnutia vykonal dokazovanie ohľadom skutočnosti, či umiestnenie reklamného zariadenia bude alebo nebude mať vplyv na plynulosť a bezpečnosť cestnej premávky a vykonal aj ďalšie dokazovania, a to miestnu ohliadku, zadovážil si jednoduchý náčrt o umiestnení reklamného zariadenia s vyznačením jeho vzdialenosti od cesty a od križovatky a jeho rozhodnutie, ktorým nepovolil umiestnenie reklamného zariadenia zodpovedá výsledku dokazovania.

Krajský súd ďalej uviedol, že z odôvodnenia oboch vydaných rozhodnutí ako aj z obsahu predloženého administratívneho spisu vyplýva jednoznačne skutočnosť, že správne orgány náležite zistili skutkový stav a vec správne právne posúdili. Podľa krajského súdu, pri umiestňovaní reklamných zariadení pri cestných komunikáciách je vždy potrebné zvažovať aj ich nežiaduce účinky z hľadiska bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky a treba zásadne dodržať, aby neboli umiestňované v cestnom ochrannom pásme. Uviedol, že z toho dôvodu krajský úrad pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie správne posúdil aj stanovisko krajského riaditeľstva PZ zo dňa 9.6.2010 a zohľadnil vo svojom stanovisku pre stavebný úrad. Krajský súd je toho názoru, že príslušný dopravný inšpektorát je oprávnený sa k tejto otázke odborne vyjadrovať a zaujímať stanoviská. Krajský súd nepovažoval za opodstatnenú námietku žalobcu, že sa nemal možnosť oboznámiť s novým záporným stanoviskom krajského úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie, pretože pred vydaním rozhodnutia sa vykonala miestna ohliadka a ústne pojednávanie dňa 06.11.2011, na ktorom sa prítomný zástupca žalobcu mal možnosť oboznámiť sa s dôkaznou situáciou. Napokon krajský súd považoval námietku žalobcu, že stavebný úrad rozhodol v rozpore so zákonom, ak nepovolil umiestnenie reklamného zariadenia, pretože mal správne jeho žiadosť zamietnuť, za bezpredmetnú, pretože taký výrok rozhodnutia správneho orgánu nemôže mať za následok vecnú nesprávnosť rozhodnutia. Dodal, že právne predpisy neupravujú, či žiadosť o povolenie umiestnenia reklamného zariadenia je potrebné zamietnuť alebo či správny orgán je oprávnený nepovolit umiestnenie reklamného zariadenia.

Na základe vyššie uvedených skutočností krajský súd konštatoval, že preskúmané rozhodnutie žalovaného správneho orgánu bolo vydané v súlade so zákonom.

O trovách konania bolo rozhodnuté s poukazom na § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi súd náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca domnievajúc sa, že krajský súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP).

Žalobca namietal, že v priebehu správneho konania nebol náležite zistený skutkový stav a je toho názoru, že súd prvého stupňa sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal s dôvodnými argumentmi žalobcu, nedostatočne ich vyhodnotil a použil nesprávnu právnu interpretáciu. Žiadal odvolací súd o preskúmanie dokazovania v správnom konaní, vrátane preskúmania postupu súdu prvého stupňa. Podľa názoru žalobcu, v oboch konaniach bolo rozhodnuté účelovo v jeho neprospech a boli porušené viaceré ústavnoprávne inštitúty, najmä princíp legality konania štátneho orgánu, kedy štátny orgán môže konať iba to, čo mu zákon výslovne dovoľuje. Uviedol, že argumentácia súdu prvého stupňa nebola premietnutá na konkrétne ustanovenie právneho predpisu. Podľa žalobcu, ku dňu vydania napadnutého rozhodnutia súdom prvého stupňa neexistovalo žiadne platné a účinné ustanovenie právneho predpisu, ktoré by neumožňovalo umiestnenie reklamného zariadenia žalobcu v zornom poli vodiča. Uviedol, že reklamné, informačné a propagačné zariadenia sú svojím určením umiestnené na miestach, kde je ich sledovanosť čo najvyššia, nevynímajúc zorné pole účastníkov cestnej premávky, a teda aj vodičov. Namietol postup súdu prvého stupňa a žalovaného, ktorí podľa názoru žalobcu nepreukázali doručenie žalobcovi a jeho oboznámenie sa so stanoviskom Krajského úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v Košiciach zo dňa 1.8.2011, č. 2011/01794-2, na miestnom zisťovaní dňa 6.11.2011. Ďalej namietal, že žalovaný a súd prvého stupňa nijakým spôsobom nevyhodnotili nadobudnutie práv žalovaného добромyselне в процесі správneho конання, кедь жалобца доложил počas začatého správneho konania prvostupňovému správnomu orgánu stanovisko Krajského úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v Košiciach zo dňa 24.05.2010, č. 2010/00875-2, ktorým tento štátny orgán odsúhlasil

umiestnenie reklamného zariadenia žalobcu v danej lokalite.

Na základe vyššie uvedených skutočností žalobca navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 30. mája 2013, č.k. 6S/25/2012-31 zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a správneho orgánu prvého stupňa a vec sa vráti na ďalšie konanie prvostupňovému stavebnému úradu. Zároveň žiadal náhradu trov konania.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že považuje postup súdu prvého stupňa za správny a trvá na obsahu podaného vyjadrenia k žalobe. Navrhol, aby bol odvolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 30. mája 2013, č.k. 6S/25/2012-31 potvrdený.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia verejného rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 211 ods. 2 OSP a § 246c ods. 1 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

Podľa § 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Zmyslom a podstatou správneho súdnictva v právnej úprave Občianskeho súdneho poriadku je prieskum zákonnosti rozhodnutia, prípadne postupu správneho orgánu. V konaní podľa druhej hlavy piatej časti OSP je pre všeobecný súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 OSP).

Podľa § 140 zákona č. 50/1976 Zb., ak nie je výslovne ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov.

Z obsahu pripojených spisov je zrejmé, že predmetom preskúmania je rozhodnutie právneho predchodcu žalovaného - Krajského stavebného úradu v Košiciach č. 2011/00995 z 8. decembra 2011, ktorým odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil rozhodnutie stavebného úradu - mesta Mesta Michalovce, č. 2010/6488/Fr z 12. septembra 2011, ktorým stavebný úrad zamietol žiadosť žalobcu o povolenie 1 ks reklamného zariadenia na pozemku parcely C-KN č. 92 v kat. úz. A.. Dôvodom pre zamietnutie žiadosti bolo nesúhlasné záväzné stanovisko Krajského úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v Košiciach a nesúhlasné stanovisko KR PZ Košice - KDI.

Podľa § 140a ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb., dotknutým orgánom podľa tohto zákona je:

- a) orgán verejnej správy, ktorý je správnym orgánom chrániacim záujmy uvedené v § 126 ods. 1, ak konanie podľa osobitného predpisu upravujúceho jeho pôsobnosť je súčasťou konania podľa tohto zákona, má na ňu nadväzovať alebo s ním súvisí,
- b) obec, ak nie je stavebným úradom podľa tohto zákona a konanie sa týka pozemku alebo stavby na jej území, okrem stavby diaľnice a cesty pre motorové vozidlá,
- c) vlastník sietí a zariadení technického vybavenia, územia a iná právnická osoba, ak to ustanovuje osobitný predpis.

Práva dotknutých orgánov vymedzuje zákon č. 50/1976 Zb., stavebný zákon, v ustanovení § 140a ods. 3, § 80 ods. 2 tak, že majú právo nazeráť do spisov, podávať záväzné stanoviská, zúčastňovať sa na ústnom pojednávaní a miestnej ohliadke, vykonávať so stavebným úradom spoločné úkony podľa tohto zákona a ďalej, okrem iného, chrániť záujmy týkajúce sa ochrany zdravia ľudu, zaistenia vplyvov na životné prostredie, správy pozemných komunikácií, dráh, atď. Dotknutý orgán z hľadiska oblasti svojej

pôsobnosti podáva záväzné stanoviská, z ktorých stavebný úrad pri rozhodovaní vychádza. Záväzné stanoviská dotknutých orgánov verejnej správy sú vydávané na základe zákonom povolenej voľnej úvahy správneho orgánu, musia byť vždy odôvodnené tak, aby boli spôsobilým predmetom preskúmania v odvolacom konaní (§ 140b ods. 6 stavebného zákona) a následne i v konaní pred súdom (§ 244 ods. 3 prvá veta OSP).

Z uvedeného možno teda konštatovať, že dotknuté orgány sú spolupracujúce orgány verejnej správy špecializujúce sa na oblasť, ktorá je už mimo rámca pôsobnosti stavebného úradu a iba z ich odôvodnení je zrejmé, či a ako bol preskúmaný dotknutý verejný záujem (§ 126 ods. 1 stavebného zákona). V zmysle citovaného, ak sa konanie podľa tohto zákona týka záujmov chránených predpismi o pozemných komunikáciách, rozhodne stavebný úrad na základe záväzného stanoviska dotknutého orgánu podľa § 140a, ktorý uplatňuje požiadavky podľa osobitných predpisov.

Záväzné stanovisko je na účely konaní podľa tohto zákona stanovisko, vyjadrenie, súhlas alebo iný správny úkon dotknutého orgánu, uplatňujúceho záujmy chránené osobitnými predpismi, ktorý je ako záväzné stanovisko upravený v osobitnom predpise. Obsah záväzného stanoviska je pre správny orgán v konaní podľa tohto zákona záväzný a bez zosúladenia záväzného stanoviska s inými záväznými stanoviskami nemôže rozhodnúť vo veci (§ 140b ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb.).

Postavenie dotknutého orgánu v konaniach podľa stavebného zákona (vyplývajúce z citovaných ustanovení stavebného zákona) mu prisudzuje odlišné oprávnenia ako účastníkom konania najmä s ohľadom na skutočnosť, že dotknutý orgán v konaní nepresadzuje svoje subjektívne práva, právne záujmy, ani sa nekoná o jeho právnych povinnostiach. Treba zdôrazniť, že dotknuté orgány nepredkladajú záväzné stanoviská týkajúce sa ich subjektívnej právnej sféry, ale týkajúce sa verejných záujmov, ktorých ochrana vyplýva z osobitného predpisu. Verejný záujem predstavuje istý protiklad k záujmu súkromnému, jedná sa o určitý všeobecne prospešný stav, cieľ, ktorý treba chrániť a rešpektovať.

Z obsahu súdneho spisu je zrejmé, že správny orgán, Mesto Michalovce ako príslušný stavebný úrad považoval za dotknuté orgány Krajský úrad pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v Košiciach a KR PZ Košice - KDI, pričom oba tieto orgány vydali nesúhlasné stanovisko s umiestnením reklamného panelu na predmetnom pozemku.

V preskúmvanej veci senát najvyššieho súdu dospel k záveru, že správny orgán v konaní dôsledne postupoval v súlade so zákonom č. 50/1976 Zb. a v súčinnosti s dotknutými orgánmi, chrániacimi záujmy podľa osobitných predpisov (cestného zákona), považoval za rozhodujúce nesúhlasné záväzné stanovisko Krajského úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v Košiciach, ktorý bol dotknutým orgánom v zmysle § 2 ods. 1 písm. b/ zákona č. 534/2003 Z. z. o organizácii štátnej správy na úseku cestnej dopravy a pozemných komunikácií a KR PZ Košice - KDI, ktorý bol dotknutým orgánom v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 575/2001 Z.z., § 2 ods. 1 písm. j/ zákona č. 173/1993 Z.z. o Policajnom zbore, chrániacim verejný záujem, život, zdravie a majetok na úseku bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky na diaľniciach a rýchlostných cestách, a ktoré je v súvislosti s právom na spravodlivé súdne (aj správne) konanie náležite a podrobne odôvodnené.

Najvyšší súd poukazuje na to, že z výsledkov dokazovania v tomto smere vyplynulo, že spôsob, akým sa žalovaný s nimi vysporiadal postačuje pre záver, že žiadosť žalobcu o povolenie na umiestnenie reklamného zariadenia bola zamietnutá na podklade predložených záväzných stanovísk dotknutých orgánov, s ktorým bol žalobca riadne uzrozmnený. Je totiž nepochybné, že dotknuté orgány vyhodnotili možnosť umiestnenia daného bigboardu na predmetnom pozemku ako rizikovú s ohľadom na daný úsek komunikácie I. triedy, kde je predpoklad, že účastníci cestnej premávky budú riešiť dopravné situácie.

Vzhľadom na vyššie uvedené, Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného v medziach podaného odvolania dospel k záveru, že námietky žalobcu vznesené v odvolaní proti prvostupňovému rozsudku nie sú dôvodné, a preto rozhodol podľa § 219 OSP v spojení

s § 250ja ods. 3 druhá veta OSP tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal; žalovanému náhrada trov konania neprináleží zo zákona.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.